

Arrest

nr. 267 624 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B.SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 september 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.03.2020 werd ingediend door:

K., Onbekend (R.R.: [...]) nationaliteit: Pakistan geboren te K. op [...]1988 adres: [...] BRUGGE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 23.02.2009 een visumaanvraag type D indiende om in België te studeren bij de Broeders van Liefde. Dit visum werd aan betrokkene toegestaan en op 27.08.2009 werd betrokkene in geschreven in het vreemdelingenregister. In het kader van zijn studies was betrokkene in het bezit van een A-kaart van 23.10.2009 tot 07.10.2015. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij bij beëindiging van zijn studies naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren. Betrokkene diende geen aanvraag tot verlenging van zijn laatste A-kaart in en verbleef aldus illegaal in België tot hij op 14.08.2017 een asielaanvraag indiende. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 15.01.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk drie jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat de lange behandelingsperiode van zijn asielaanvraag een schending is van de redelijke termijn zoals vervat in artikel 6 EVRM. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene was er bovendien steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was in het kader van zijn asielaanvraag. De duur van zijn asielprocedure, namelijk drie jaar en vijf maanden, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Betrokkene maakt dan ook geen schending van artikel 6 EVRM aannemelijk.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw D.K., van Belgische nationaliteit. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via

de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Volledigheidshalve merken we op dat de registratie van de wettelijke samenwoning van betrokkene met zijn Belgische partner op 04.09.2014 geweigerd werd na een negatief advies van het parket en dat betrokkene geen verdere pogingen meer ondernam om verblijfsrecht te bekomen op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische onderdane.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied maar dat hij samenwoont met zijn Belgische partner. Echter, hun aanvraag tot wettelijke samenwoning werd geweigerd op 04.09.2014 omdat het Parket van de Procureur des Konings te Brugge van oordeel was dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op de totstandkoming van een duurzame levensgemeenschap. Betrokkene ondernam geen enkele poging om verblijfsrecht te bekomen op basis van deze relatie. Bij huidige aanvraag 9bis legt hij een korte verklaring voor van zijn partner en wijst hij erop dat zij nog steeds samenwonen wat gestaafd wordt door het voorleggen van een attest van gezinssamenstelling. Bovendien dient betrokkene de geijkte procedure te volgen om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van zijn duurzame relatie met een Belgische onderdane. Tenslotte merken we op dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Pakistan, bestaande uit zijn ouders, drie broers en vier zussen. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor die zijn sociale banden met België onderstrepen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst er in dit kader op dat de instructies van 19 juli 2009 weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange

administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op art. 10 en 11 van de Belgische grondwet en het non-discriminatiebeginsel als buitengewone omstandigheid. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. In casu stelt verzoeker dat hij zich in een identieke situatie bevindt als andere personen die zich in een prangende humanitaire situatie zoals omschreven door de vernietigde instructies van 19 juli 2009 bevindt wiens aanvraag om humanitaire redenen wel ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. In huidige beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het louter verwijzen naar artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet laat niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van deze andere personen in een prangende humanitaire situatie wel ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker toont niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt (RVV, arrest 239161 van 29.07.2020).

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), en dus niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan in eerste instantie tijdens zijn legaal verblijf als student en in tweede instantie zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn asielprocedure werd afgesloten op 15.01.2020 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor verblijfsmachtiging vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden waarbij hij benadrukt at hij meer dan 8,5 jaar legaal in België was en dat zijn integratie gedurende deze periode hem dan ook niet verweten kan worden. Betrokkene haalt ook aan dat hij zijn integratie zelf gecreëerd zou hebben maar ten dien einde geen misbruikt gemaakt zou heben. Hij verwijst naar het arrest RvV nr. 122 728 van 18 april 2014 om aan te tonen dat de elementen van integratie aanvaard dienen te worden als buitengewone omstandigheden. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele

vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2009 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat hij over een uitgebreid sociaal netwerk zou beschikken, dat hij zich meer dan acht jaar in legaal verblijf bevonden zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij de taal zou spreken, dat hij absoluut werkbereid zou zijn, dat hij over een Belgisch diploma psychiatrisch zorgkundige beschikt, dat hij tijdens zijn legaal verblijf steeds gewerkt heeft, dat zijn werkgever lovend over hem zou zijn en hem onmiddellijk terug in dienst zou willen nemen, dat betrokkene ingeburgerd is, dat hij Nederlands zou spreken en hiertoe de nodige lessen gevolgd zou hebben, dat zijn opgebouwde taalkennis het vereiste niveau bereikt zou hebben om de Belgische nationaliteit aan te vragen, dat hij zijn arbeidsovereenkomsten voorlegt evenals de bijhorende loonfiches, fiches 281.10 en attesten inzake het vakantiegeld, een verklaring van zijn werkgever, bewijzen van zijn in België gevolgde studies, een bijlage bij zijn arbeidsovereenkomst, een individueel akkoord toekenning maaltijdcheques, zijn aangiftes personenbelasting en aanvullende belastingen, zijn attest van tewerkstelling, zijn attest van inburgering, zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlands richtgraad 2, zijn certificaat Nederlands richtgraad 1 met bijhorende deelcertificaten en een tiental getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Op 1 september 2021 gaf de gemachtigde ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 267 546.

2. Rechtspleging

Ter zitting legt de raadsman van verzoeker twee verklaringen voor. Een verklaring van verzoeker van 11 september 2021 en van Mw. D.K. van 24 september 2021. In de verklaring van verzoeker staat “nieuwe elementen waar rekening dient mee gehouden worden bij regularisatie van K (onbekend) S.” De Raad wijst er evenwel op dat hij in het kader van de huidige annulatieprocedure enkel een ex tunc bevoegdheid heeft en deze stukken niet mag betrekken in zijn beoordeling, aangezien hij zich moet baseren op de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing van 1 september 2021.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd in de wet.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

- 4.3.1.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

*"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."
(zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).*

- 4.3.2.

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

- 4.3.3.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, de economische en sociale integratie van de verzoeker.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De beslissing is dus ook niet voldoende gemotiveerd.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Pakistan te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De sterke sociale integratie ;*
- *De sterke culturele integratie ;*
- *Het volledig beheersen van de Nederlandse taal ;*
- *De werkbereidheid ;*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

(...)

Hoewel het inderdaad zo, is dat de verzoekende partij zijn verblijf slechts werd toegestaan in kader van zijn studies en later in kader van zijn asielprocedure, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij zich in die lange periode van legaal verblijf heeft geïntegreerd.

De verzoeker verbleef tijdens Studieperiode van 23.10.2009 tot 07.10.2015, thans 6 jaar legaal in België.

Na het indienen van zijn asielpcedure dd. 14.08.2017 verbleef hij tevens legaal in België tot het afsluiten van zijn asielaanvraag dd. 15.01.2020. Dit komt neer op nog eens 2,5 jaar legaal verblijf in België.

Verzoeker is van 23.02.2009 tot op heden thans 8,5 jaar van de 12 jaar in België in legaal verblijf geweest!

Verweerster stelt dat de duur van de asielpcedure -namelijk 3 jaar en 5 maanden niet van die aard is dat deze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Verzoeker kan hier onmogelijk mee akkoord gaan. De asielpcedure kan immers weldegelijk beschouwd worden als onredelijk lang.

Dat volgens de instructies 19 juli 2009 DVZ een duur van bijna 4 jaar als onredelijk lange termijn kan worden beschouwd en een reden vormt voor een humanitaire regularisatie.

Dat er sowieso geen rekening werd gehouden met het lange legale verblijf van 8,5 jaar!

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De verzoekende partij verwijst verder naar het arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partij bevindt zich in een gelijkaardige situatie daar zijn integratie ook tot stand kwam in een periode van 8,5 jaar legaal verblijf aangevuld met een periode van irregulier verblijf.

De verzoekende partij integreerde zich in België tijdens een langdurig verblijf. Hij heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

- 4.4.2.

Met betrekking het gezinsleven en artikel 8 EVRM

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Verzoeker heeft geen familie in België, doch verzoeker heeft al enige tijd een duurzame en stabiele relatie met een Belgische vrouw, mevrouw D(...) K(...) (RR. xxx)

Zij leerden elkaar kennen in 2012 en hebben sindsdien een relatie.

Samen dienden zij op 7 april 2014 een aanvraag wettelijke samenwoning in bij de stad Brugge, dewelke op 4 september 2014 werd geweigerd.

Echter zijn zij nog steeds in een relatie met elkaar, wat ook door verzoekers partner werd bevestigd:

"Geachte, ik ben D(...) K(...), woonachtig te Brugge

Ik ken de heer K(...) S(...), sinds voor 04/11/2013 tot vandaag. In het verleden wou ik met hem trouwen, maar dit is me toen geweigerd. Tot op vandaag woon ik met hem samen in (...) te Brugge. We dragen voor elkaar zorg en ik hoop dat hij bij mij kan blijven. Wij wonen en leven samen. K(...) is een echte Bruggeling, hij is volledig geïntegreerd en hij is mijn partner. Hij spreekt Nederlands en werkt fulltime in Brugge, mag ik hopen dat hij na meer dan tien jaar bij mij kan blijven en dat wij samen zorg kunnen dragen voor elkaar. Zijn geschiedenis is reeds verklaard door de Heer W(...) Vd(...), goede vriend van K(...) S(...). K(...) is volledig geïntegreerd in onze Brugse samenleving, hij kan onmogelijk terug naar Pakistan, en ik wil de rest van mijn leven samen leven met hem. Ik wens dat hij Belgische papieren krijgt, zo dat wij ons leven samen kunnen verder delen. "

(zie stuk 9 verzoekschrift 9ter)

Zij wonen nog steeds samen aan (...) te 8000 Brugge en vormen thans een kerngezin.

(zie stuk 3)

Dat verzoeker wegens zijn relatie met een Belgische onderdaan zich niet kan begeven naar Pakistan om aldaar een aanvraag in te dienen. Daar verweerster stelt dat dit maar van tijdelijke duur is, is de duurtijd van zo'n aanvraag niet in te schatten, wat het gevolg kan hebben dat verzoeker voor een lange tijd gescheiden zal worden van zijn partner.

Dat voor hem een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat een aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis Vw rechtvaardigt.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoekers is dit voldoende.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Pakistan terug te gaan om de aanvraag aldaar

in te dienen, wegens zijn liefdesrelatie en zijn opgebouwd leven gedurende zijn 8,5 jaar van legaal verblijf.

Het is thans niet redelijk te noemen dat verweerster verwijst naar het gegeven dat verzoeker wist dat zijn verblijf tijdelijk was en hij terug diende te keren na het verlopen van zijn studies en later zijn asielprocedure.

Hij is ondertussen volledig geïntegreerd wat ook duidelijk is aangegeven in het verzoekschrift 9bis Vw en wat hieronder nogmaals wordt uiteengezet.

De verweerster houdt er thans eveneens geen rekening mee dat de onmogelijkheid tot terugkeer naar België ook het bijzonder moeilijk maakt voor de verzoeker om België te verlaten gelet op zijn sociale en economische integratie.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 4.4.3.

Met betrekking tot de integratie in België

Verzoekende partij kan ontzettend veel documenten voorleggen van zijn duurzame en lokale verankering in België. Hij overloopt hieronder zijn integratie in België:

a) Taalkennis

De verzoeker spreekt vloeiend Nederlands. In het verzoekschrift 9bis liggen talloze verklaringen van vrienden en kennissen voor die bevestigen dat de verzoeker perfect Nederlands.

Ter staving van zijn Nederlands taal legde verzoeker volgende documenten neer: [...]

De opgebouwde taalkennis van verzoeker bereikt het vereiste niveau om in de toekomst de Belgische nationaliteit aan te vragen.

b) Integratie

De verzoeker deed van dag één zijn best om te integreren en is hier ook in geslaagd. Talloze getuigenissen en attesten kunnen dit bevestigen.

Hij behaalde dan ook met gemak zijn inburgeringsattest.

Dit alles werd eveneens als stuk ingediend bij zijn regularisatieaanvraag 9bis.

c) Sociaal leven en netwerk

De verzoeker bouwde gedurende zijn verblijf in België een uitgebreid en divers sociaal netwerk uit. De verzoeker kan diverse geloofsbrieven voorleggen van vrienden en kennissen, die hem al jaren kennen als een goed geïntegreerde persoon in België. Deze werden dan ook opgenomen in het verzoekschrift tot regularisatie 9bis Vw.

Uit al deze getuigenissen van vrienden en kennissen van verzoeker, kan enkel maar de gevolgtrekking volgen dat verzoeker duurzaam en lokaal verankerd is in België, na een verblijf van meer dan tien jaar.

d) Werkbereidheid

De verzoeker heeft de wil om hier te werken. De werkbereidheid is onmiskenbaar.

De verzoeker is werkbereid en gaat er expliciet akkoord mee dat er een machtiging wordt verleend onder de voorwaarde van tewerkstelling (in loondienst of op basis van zelfstandigheid) of het volgen van een beroepsopleiding.

De verzoeker legde bij zijn regularisatieaanvraag 9bis de volgende stukken voor om dit te staven

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde tijd dd. 03/2019 ;

- Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor bepaalde duur februari, maart en 2018 ;
- Attest van tewerkstelling dd. 15/03/2019.

Ook legde de verzoekende partij een aanbevelingsbrief voor van zijn werkgever, Hotel Orangerie:

"Beste,

Sinds mei 2018 is K. gestart bij ons, Hotel [...], als kamerjongen.

Na een tweetal weken proefdraaien en training, hadden we besloten om hem een vast contract van 25u aan te bieden voor bepaalde duur in ons (...).

In 2009 hebben we dan z'n contract verlengd voor opnieuw bepaalde duur van 25u. Tijdens dat jaar heeft K. zich bewezen en was enorm leergierig, hij sprong in wanneer kon en stak ook een handje toe in de keuken. Dus na herevaluatie eind vorig jaar, hebben we besloten om K. z'n contract aan te passen naar een fulltime contract van onbepaalde duur. Hij heeft hem het laatste jaar enorm ingezet en is volledig geïntegreerd in het team, alsook in de samenleving. Hij is zeer behulpzaam en leergierig en geliefd bij zijn collega's. Hij is ook een teamspeler en is iemand die inspringt voor collega's bij ziekte of verlof. Ondertussen werkt hij niet enkel meer als kamerjongen, maar helpt hij ook mee met het ontbijt bij ons in het hotel.

Zijn Nederlands is zeker voldoende en hij leert ook elke dag bij.

Kortom, hij is iemand waarop je kan rekenen als werkgever en bereid om bij te leren en een meerwaarde voor ons team!"

Ook hier toont de verzoeker zijn duidelijke integratie in de Belgische samenleving, waar hij duurzaam en lokaal verankerd is. Het louter stellen dat integratie en talenkennis geen elementen zijn met betrekking tot de ontvankelijkheid is onvoldoende om te weerleggen dat het voor de verzoeker door deze factoren toch bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Pakistan om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoeker heeft hier immers in de periode van 8,5 jaar legaal verblijf een leven opgebouwd, waarbij hij een volwaardig lid is van de Belgische gemeenschap.

Een element kan zowel een element in ontvankelijkheid als een element ten gronde kan uitmaken :

"Que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour" (zie Raad van State, 9 april 1998, arrest met nr. 73.025, Rev. Dr. Etr., 1998, n° 97, p. 69; zie Raad van State, 23 mei 2000, arrest met nr. 87.462).

De verwerende partij heeft hier niet het geheel van de ingeroepen elementen beoordeelt in het kader van de ontvankelijkheid als in de fase ten gronde.

De verwerende partij weert deze belangrijke elementen en motiveert daarom niet afdoende, gaat onredelijk te werk en begaat een manifeste beoordelingsfout. [...]"

Verzoeker geeft een toelichting bij de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische toelichting over het begrip 'buitengewone omstandigheid', wijst verzoeker erop dat hij heeft gewezen in zijn aanvraag op zijn langdurig ononderbroken verblijf en zijn economische en sociale integratie. Deze elementen maken het, aldus verzoeker, voor hem bijzonder moeilijk om terug te keren naar het herkomstland. Verzoeker erkent dat de verschillende elementen elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld, maar er blijkt niet uit de motieven dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun geheel wel omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het herkomstland terug te keren. Verzoeker ziet hierin een onzorgvuldig handelen en acht de beslissing niet voldoende gemotiveerd. Wat betreft zijn langdurig verblijf in België, citeert verzoeker een passage uit de bestreden beslissing en erkent hij dat zijn verblijf enkel werd toegestaan in het kader van zijn studies en internationale beschermingsprocedure. Evenwel gaat de gemachtigde eraan voorbij dat verzoeker zich in die lange periode van legaal verblijf heeft geïntegreerd. Verzoeker was legaal van oktober 2009 tot oktober 2015, zijnde 6 jaar, op basis van zijn studies en nog eens 2,5 jaar in het kader van zijn beschermingsprocedure. Verzoeker wijst op het motief in de beslissing dat de duur van de asielpprocedure, zijnde 3,5 jaar niet van die aard is dat het onredelijk lang is. Hij wijst op de instructie van

19 juli 2009 waaruit blijkt dat een duur van bijna vier jaar wel als een lange termijn kan beschouwd worden en een reden vormt voor humanitaire regularisatie. Sowieso werd geen rekening gehouden met de termijn van 8,5 jaar legaal verblijf. Volgens verzoeker had de gemachtigde moeten motiveren dat het in casu gaat om een langdurig legaal verblijf en hij citeert uit een arrest van de Raad. Hij acht zijn situatie gelijk aan de situatie van het arrest waaruit hij citeert nu ook zijn integratie tot stand kwam in een periode van 8,5 jaar legaal verblijf, aangevuld met illegaal verblijf. Verzoeker erkent dat hij zijn integratie zelf heeft gecreëerd, maar hij heeft hier zelf geen misbruik van gemaakt.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Hij wijst op zijn duurzame en stabiele relatie met de Belgische D.K. waarmee hij een kerngezin vormt. Hij stelt met haar een relatie te hebben sinds 2012 en in 2014 dienden zij een aanvraag in voor wettelijke samenleving die hen werd geweigerd. Verzoeker voegt evenwel een verklaring toe van Mw. D.K. waarin ze onder meer verklaart de rest van haar leven met verzoeker te willen samenleven. Omwille van zijn relatie kan verzoeker geen aanvraag indienen in Pakistan omdat hij dan voor lange tijd zal gescheiden zijn van zijn partner. Verzoeker herhaalt een en ander en komt tot de conclusie dat de beslissing kennelijk onredelijk is en in rechte en in feite niet verantwoord.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker uitgebreid in op de integratie in België, waaronder zijn taalkennis, de getuigenissen en attesten die zijn integratie bevestigen, zijn sociaal leven en netwerk en zijn werkbereidheid, waarbij hij citeert uit een aanbevelingsbrief van zijn werkgever. Het louter stellen dat integratie en talenkennis geen elementen zijn die betrekking hebben op de ontvankelijkheid, acht verzoeker onvoldoende om te weerleggen dat het voor hem toch bijzonder moeilijk is om terug naar Pakistan te gaan om aldaar een aanvraag in te dienen. Hij stelt dat een element zowel in de ontvankelijkheidsfase relevant kan zijn als dat het een element ten gronde kan uitmaken. Hij citeert dienaangaande uit een arrest van de Raad van State.

Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij gaat de gemachtigde uitgebreid in op de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald.

Waar verzoeker stelt dat enkel de elementen afzonderlijk zijn beoordeeld, doch niet uit de motivering blijkt dat hij heeft rekening gehouden met het feit dat de samenhang van die elementen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, kan de Raad niet volgen. Uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel met het geheel van de omstandigheden heeft rekening gehouden. Zo stelt de beslissing: *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag [...] niet kan indienen via de gewone procedure [...]"* Pas vervolgens gaat de gemachtigde in op de verschillende elementen afzonderlijk.

Verzoeker maakt bijgevolg in het geheel niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan." (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden

zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar verzoeker ingaat op zijn langdurig legaal verblijf in België kan dit inderdaad niet ontkend worden gezien de gemachtigde erkent dat verzoeker in het bezit was van een A-kaart van 23 oktober 2009 tot 7 oktober 2015, dit in het kader van zijn studies. Hij erkent eveneens dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming tussen 14 augustus 2017 en 15 januari 2020 wederom legaal in het land verbleef, hetgeen 2,5 jaar bedraagt. Een totaal van 8,5 jaar legaal verblijf is inderdaad zeer lang en verzoeker toont verder ook aan dat hij zich tijdens die periode heeft geïntegreerd. De Raad volgt evenwel niet dat de gemachtigde hieraan voorbij is gegaan. Vooreerst stelt de gemachtigde dat de duur van de internationale beschermingsprocedure niet onredelijk lang was. Hij vergist zich daarbij en denkt dat de duur 3,5 jaar was, terwijl het een jaar minder betrof. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar het feit dat in de (bovendien vernietigde) instructie van 19 juli 2009 werd verwezen naar een behandelingsduur van vier jaar die als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verder werd wel rekening gehouden met de integratie die verzoeker kan aantonen tijdens het langdurig legaal verblijf, maar stelt de gemachtigde daarover dat: *“de elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2009 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan 10 jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat hij over een sociaal netwerk zou beschikken, dat hij zich meer dan acht jaar in legaal verblijf bevonden zou hebben, (...)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) (eigen vetzetten).*

De Raad kan deze redenering niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten. Het principe-arrest waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst, stelt immers: *“als typische buitengewone omstandigheden [kunnen] onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, kan de Raad verzoeker niet geheel volgen dat de situatie gelijkaardig is. Ook al betreft het thans inderdaad ook een persoon die zijn integratie in hoofdzaak in langdurig legaal verblijf heeft opgebouwd, betrof de zaak waaruit verzoeker citeert een gezin met kinderen. Verder had de gemachtigde in zijn motivering ook niet naar het principe-arrest van de Raad van State verwezen.

In het volgende onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Echter, de thans bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan aldus niet dienstig naar deze wetsbepaling verwijzen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland,

par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

In casu wijst verzoeker op zijn duurzame en stabiele relatie met Mw. D.K. De gemachtigde stelt dienaangaande in de beslissing dat hun poging tot wettelijke samenwoning in 2014 werd geweigerd wegens een vermoeden van schijnwettelijke samenwoning. De gemachtigde stipt verder aan dat verzoeker bij de huidige aanvraag wel een korte verklaring van Mw. D.K. heeft voorgelegd, evenals een attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat ze nog steeds samenwonen, maar dat verzoeker verder geen enkele poging ondernam om verblijfsrecht te bekomen op basis van zijn relatie en hij de geijkte procedure dient te volgen om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van die relatie. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar kan aantonen nog steeds met Mw. D.K. op hetzelfde adres te wonen, maar er blijkt inderdaad dat verzoeker sedert de afwijzing in 2014 van de wettelijke samenwoning, geen stappen in die zin meer heeft gezet om via de geijkte weg, zijnde de procedure op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gezinshereniging te bekomen met Mw. D.K. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde zich aldus terecht vragen heeft gesteld bij het beschermingswaardig karakter van de relatie, nu het vreemd is dat na al die jaren voortgezette samenwoning sedert 2014 nog steeds geen stappen zijn gezet teneinde opnieuw een wettelijke samenwoning te overwegen om verblijfsrecht te verkrijgen. Op basis van de informatie in het dossier kon de gemachtigde terecht twijfelen aan het beschermingswaardig karakter van de gezinsrelatie tussen verzoeker en Mw. D.K.

Geheel ten overvloede blijkt dat op vraag van de waarnemend voorzitter ter zitting waarom nog steeds geen stappen zijn gezet teneinde een gezinshereniging te bewerkstelligen in de zin van een nieuw verzoek tot wettelijke samenwoning, na al die jaren van voortgezette samenwoning, de raadsman van verzoeker verduidelijkt dat de aard van de relatie tussen verzoeker en Mw. D.K. is geëvolueerd naar een situatie van "co-housing" aangezien Mw. D.K. een latrelatie heeft met een andere man. Hij verduidelijkt eveneens dat Mw. D.K. en verzoeker wel uitdrukkelijk verder onder hetzelfde dak willen blijven wonen. De Raad is bijgevolg van oordeel dat niet langer van een stabiele "partnerrelatie" kan gesproken worden.

tussen verzoeker en Mw. D.K. De vraag stelt zich aldus welk belang verzoeker nog heeft bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op zijn duurzame partnerrelatie met Mw. D.K.

Op basis van de elementen in de aanvraag kan weliswaar niet ontkend worden dat Mw. D.K. deel uitmaakt van de vriendenkring die verzoeker sedert vele jaren in België heeft opgebouwd zodat de verhouding in het kader van een beschermingswaardig privéleven moet worden onderzocht.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Uit het administratief dossier en de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat niet redelijkerwijs ontkend kan worden dat verzoeker een stabiel beschermingswaardig privéleven in België heeft opgebouwd. Niet alleen is er de band met Mw. D.K., doch er blijken ook nog tal van andere vrienden te getuigen van verzoeker zijn stabiele integratie, talenkennis, werk te Brugge, christelijk geloof en de banden met de Broeders van Liefde. Verzoeker legde bij zijn aanvraag 40 stukken voor waarvan 9 stukken betrekking hebben op de werkbereidheid en effectieve voormalige tewerkstelling, zoals onder meer een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd van maart 2019, verscheidene arbeidsovereenkomsten CIVAC, loonfiches en een kopie van diploma psychiatrisch zorgkundige in België behaald. Daarnaast liggen ook 11 stukken voor aangaande zijn gevolgde inburgerings- en taalcursussen en nog eens negen aanbevelingsbrieven van vrienden, naast de getuigenis van Mw. D.K.

De gemachtigde heeft evenwel wat betreft de band met Mw. D.K. er in het kader van een belangenafweging op gewezen dat het in casu gaat om een tijdelijke scheiding en dat de verplichting om de aanvraag in te dienen op de bevoegde en consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Hij heeft verder ook gewezen op het familiaal netwerk waarover verzoeker in Pakistan nog beschikt, zoals onder meer drie broers en vier zussen. Verzoeker stipt aan dat een tijdelijke duur niet in te schatten valt en dit mogelijks tot een lange scheiding van zijn partner kan leiden. Bijgevolg maakt die scheiding volgens verzoeker een buitengewone omstandigheid uit. De Raad volgt dat in het kader van een aanvraag om een humanitair visum vanuit het herkomstland mogelijks een ruime tijd verstrijkt vooraleer verzoeker een antwoord krijgt, doch verzoeker en Mw. D.K. zijn volwassen personen en er blijkt niet dat er een reden voorligt waarom verzoeker niet gedurende die periode zou gescheiden kunnen worden van Mw. D.K. Verzoeker licht zelf in de feiten uiteenzetting toe dat hij in het verleden ook enkele keren naar Pakistan is teruggekeerd om aldaar op legale wijze zijn familie te bezoeken, waaronder nog in juli 2013 toen verzoeker reeds Mw. D.K. kende, aangezien hij in het verzoekschrift verklaart met haar in 2012 een relatie begonnen te zijn.

Wat betreft verzoeker zijn voorgelegde arbeidscontract toen hij tewerkgesteld was, motiveert de gemachtigde dat die tewerkstelling geen buitengewone omstandigheid uitmaakt aangezien de tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn legaal verblijf als student en gedurende de procedure voor internationale bescherming. Nu deze procedure werd afgesloten op 15 januari 2020 verviel ook op dat ogenblik het recht om betaalde arbeid te verrichten in België. De gemachtigde wijst op de mogelijkheid een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van werk, maar stelt dat hiervoor de nodige vergunning via de geijkte weg moet aangevraagd worden. De Raad kan niet vaststellen dat deze motieven onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn. Ook in het verzoekschrift komt verzoeker uitgebreid terug op zijn werkbereidheid en voormalige tewerkstelling en citeert hij uit de aanbevelingsbrief van zijn voormalige werkgever waaruit blijkt dat deze bijzonder tevreden is over het werk van verzoeker. De Raad kan verzoeker volgen dat uit de voorgelegde stukken en de verklaring van de voormalige werkgever inderdaad een zeer goede integratie blijkt, doch herhaalt dat op basis van het supra aangehaalde principe-arrest van de Raad van State, waarnaar de gemachtigde ook uitdrukkelijk in de beslissing verwijst, moet aangenomen worden dat dit gegeven een element betreft waaraan een groot gewicht kan gehecht worden in de gegrondheidsfase, maar niet verantwoordt waarom verzoeker zijn aanvraag niet in Pakistan kan indienen. Waar verzoeker verder ook nog uitgebreid terugkomt op zijn

taalkennis, sociaal leven en netwerk herhaalt de Raad dat niet wordt betwist dat verzoeker een (sterk) beschermingswaardig privéleven in België heeft opgebouwd, grotendeels in legaal verblijf, doch dat dit een gegrondheidselement betreft, dat niet verhindert dat verzoeker zijn aanvraag in Pakistan indient. Waar verzoeker citeert uit oude rechtspraak van de Raad van State, die mogelijks andersluidend is, merkt de Raad op dat die rechtspraak dateert van 1998 en 2000, lang voor het basisarrest van 2019 waarnaar de gemachtigde in de beslissing verwijst. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, noch dat hij kennelijk onredelijk te werk is gegaan. De belangenafweging die de gemachtigde heeft gemaakt, zowel wat betreft het gezinsleven als wat betreft het privéleven, is niet onevenredig of disproportioneel.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES